

CARRER NOU. EL TEMPS DELS MARGES

Aina Roca Anfruns

He sortit de casa i tanco el darrer tram d'aquest recorregut pujant pel mateix carrer Nou. La casa on visc ara, una casa de les d'abans, altes i estretes a al mig d'un carrer lineal, és una casa familiar. Al primer pis hi vivien els avis paterns, i el meu pare de petit. Al segon pis hi ha la casa dels meus pares i de la meva infantesa i adolescència. El meu pare al casar-se va pujar un pis. La meva mare es va desplaçar un tros de carrer. I jo, actualment visc al tercer pis. Un pis que quan era petita no estava habilitat per viure-hi. Un espai que anomenàvem "a dalt més alt", i on recordo que la iaia hi estenia els llençols. Més amunt del carrer hi ha la casa on va créixer la meva mare i on vivien els meus avis materns. El forn de pa, la botiga i la iaia Peita. Una mateix carrer, però dos barris diferents.

En aquest camí de tornada cap a casa observo les cases i em fixo en els números dels portals mentre penso en aquesta història personal amb el lloc i la manera com ha anat evolucionant. Moltes cases tenen doble numeració, l'actual i una de més antiga. Recordo perfectament que al llarg d'aquests anys, sense haver-me mogut de l'edifici, he viscut en adreces amb números diferents. El meu pare recorda fins i tot haver viscut en tres números de casa diferents sense haver-se desplaçat un sol mil·límetre. I de fet descobreixo una casa que encara manté les tres numeracions. Els canvis són fruit d'enderrocaments de cases i de construccions d'altres de noves que fan modificar l'ordenació de tot el carrer.

Aquesta anècdota em fa pensar en la resignificació dels llocs i em connecta amb la mateixa evolució del carrer Nou com a via, més enllà de les cases i les històries personals que hi habiten.

Hi ha carrers nous a molts pobles i ciutats. Com el seu mateix nom indica, o la seva forma normalment lineal i molt a prop dels nuclis més antics, són carrers que en el seu origen han set via de sortida. Carrers que connectaven amb la perifèria o que eren fronteres i que amb els anys s'han transformat en els carrers centrals que són ara, situats a l'interior de les ciutats. Aquest pas de frontera a centre del carrer Nou evidencia com els espais canvien de significat i com, junt amb ells, es ressituen també els marges. La marginalitat i la frontera són condicions canviant, es mouen. Els marges no només ocupen un espai sinó també un temps.

(...) Parlar de marges és parlar també d'espais buits, espais on és possible trobar un cert dinamisme. El sentit nòmada d'aquests espais ens parla d'aquest procés constant de transformació i resignificació dels llocs.

La dona també és marge.